

Arrest

**nr. 33 330 van 28 oktober 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 september 2004, in functie van zijn Portugese echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 19 januari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in.

1.3. Verzoeker werd op 20 september 2007 in kennis gesteld van een schrijven van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat hij, op straffe van verval, binnen de dertig dagen vanaf de

betekening van dat schrijven zijn verzoek tot herziening diende om te zetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker liet na dit te doen.

1.4. Op 15 juli 2008 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.5. Verzoeker diende bij schrijven, gedateerd op 12 augustus 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.6. Op 5 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 15 juni 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, zijn belangen zich hier bevinden, hier contacten heeft, geen inbreuk heeft gepleegd tegen de openbare orde, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, met alle sociale verplichtingen in orde was, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene verklaart sedert 2003 in België te zijn. Hij verkreeg zijn verblijf omwille van zijn huwelijk met een Portugese onderdaan. Zijn aanvraag tot vestiging werd geweigerd. Ook het verzoek tot herziening werd negatief beoordeeld. Hij diende te weten dat zijn verblijf slechts toegestaan werd in het kader van het onderzoek naar zijn huwelijk. Zijn bijlage 35 werd sedert 14.08.2008 niet meer verlengd.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat hij als zelfstandige heeft gewerkt, is lovenswaardig maar verhindert hem niet om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat de schending van de subjectieve rechten van de Mens betreft, betrokkene toont niet aan in welke mate een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van de rechten van de mens.

Het gegeven dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde is lovenswaardig maar kan niet weerhouden worden. Ieder wordt geacht de Belgische wetten te respecteren.

Het gegeven dat hij geen bindingen meer zou hebben in het land van herkomst wordt niet gestaafd.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)”

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 15 juni 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidige verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure, moet worden geduid dat wat betreft de procedures voor de Raad voorsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan verzoeker op 15 juli 2008 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de nietigverklaring van het hem op 15 juni 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het op 15 juni 2009 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht op een eerlijk proces en op een uitspraak binnen een redelijke termijn vervat in artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Er moet evenwel op worden gewezen dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) en van het non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en in artikel 14 van het EVRM. Verzoeker stelt tevens dat er sprake is van rechtsmisbruik.

4.2.1. In de eerste plaats betoogt verzoeker dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan rechtsmisbruik door te lang te wachten met het nemen van de eerste bestreden beslissing en door een

beslissing te nemen die in strijd is met de regularisatiecriteria. Hij licht hierbij toe dat hij meer dan vijf jaar rechtmatig in België verbleef.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Een termijn van één jaar, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering dat hij reeds meer dan vijf jaar rechtmatig in België zou verblijven feitelijke grondslag mist. De Raad stelt immers vast dat verzoeker op 30 september 2004 een aanvraag tot vestiging indiende en op grond van deze aanvraag, en voor de duur van de behandeling ervan, was toegelaten tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Ten opzichte van verzoeker werd op 19 januari 2005 reeds een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Omdat verzoeker had nagelaten zijn verzoek tot herziening om te zetten in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 30 april 2008 dat verzoekers verblijfstitel niet meer verlengd mocht worden. Verzoeker werd op 15 juli 2008 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont verder niet aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enige officiële, op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing toepasselijke beleidsinstructie heeft miskend of geen correcte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en in artikel 14 van het EVRM, merkt de Raad op dat hij zich beperkt tot het louter aanvoeren van dit beginsel en deze wettelijke bepalingen. Er ontbreekt evenwel een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop betreffende normen volgens verzoeker door de eerste bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Artikel 14 van het EVRM kan bovendien, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit het verdrag. Verzoeker blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat uit de eerste bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

4.2.3. Verder betoogt verzoeker dat verweerder een fout heeft gemaakt in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek en verzoekt de Raad om verweerder in toepassing van voormeld artikel te veroordelen tot een schadevergoeding "*ex aequo et bono van 2.500 EUR*".

Verzoeker maakt aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een geschil aanhangig betreffende een burgerlijk recht, met name een recht op vergoeding van de schade veroorzaakt door een foutief handelen van het bestuur. Luidens artikel 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten evenwel bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke macht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg onbevoegd om kennis te nemen van de vordering tot schadevergoeding (RvS 23 maart 1998, nr. 72.631; RvS 1 december 2006, 165.472).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat verweerder gedurende meer dan vijf jaar de schijn en het vertrouwen heeft gewekt dat hij langer dan drie maanden rechtmatig in het Rijk kon verblijven. Hij stelt dat hij zich in België vestigde als zelfstandige en een vennootschap oprichtte, daar hij van oordeel was dat hij België zou kunnen blijven.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr.

93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad kan, op basis van de neergelegde stukken, slechts vaststellen dat het verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied enkel werd toegestaan in het kader van de behandeling van zijn vestigingsaanvraag en de daaropvolgende beroepsprocedure. Verzoeker kan derhalve het precaire en voorwaardelijke karakter van zijn vroegere verblijfssituatie niet ontkennen. De Raad wijst er hierbij nog op dat verzoeker gedurende de periode dat zijn beroep tegen de beslissing tot weigering van de vestiging hangende was maandelijks zijn verblijfstitel diende te laten verlengen. Er dient derhalve te worden aangenomen dat het bestuur op geen enkel ogenblik een rechtmatige verwachting in hoofde van verzoeker heeft gewekt dat hij zou worden toegelaten tot een verblijf in België van meer dan drie maanden.

Verzoeker toont derhalve geen schending van het vertrouwensbeginsel aan.

In de mate dat verzoeker opnieuw stelt dat verweerder een fout in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek maakte en verzoekt om verweerder te veroordelen tot een schadevergoeding, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK